Kui lepatriinu vanemaks sai, munes ta roosilehe alumisele küljele 10—12 kollakat munakest. Nendest tulid mõne päeva pärast peenikesed poole küüne pikkused mustad loomakesed välja. Oma väljanägemise poolest on nad väga sisalikkude sarnased, sisalikud on ainult paljad, kuna need ussikesed lühikeste mustade karvakestega kaetud on. Need on lepatriinu tõugud — tema lapsed. Mõne nädala pärast muutuvad nad niisamasugusteks nagu nende emagi. Mustad lepatriinu tõugud jätkavad oma ema tööd — ka nemad hävitavad taimele kahjulikka putukaid.

Tõugud kasvavad ikka suuremaks ja muutuvad niisamuti kui liblikategi tõugud — tupeks. 14 päeva pärast ronib igast tupest noor lepatriinu välja. Kasvu poolest pole nad oma emast sugugi väiksemad: lepatriinud kasvavad siis, kui nad alles tõugud on, ei kasva aga enam põrnikana.

Kärnkonn.

Kärnkonna ei armasta keegi. Ja tõesti, ta on nii inetu, et igaüks põlastusega kõrvale astub, kui ta kogemata vastu juhtub tulema.

Kärnkonna sünnipaik on kuskil soos ehk rabas. Siin saadab ta oma lapsepõlve mööda ja kasvab suureks. Oma ümbrusega on kärnkonn täiesti sarnane: ta on hall ja peaaegu alati mudane; tema lapergune keha on kange ja kohmakas, nagu ülespaistetanud. Ka oma liigutustes on ta puine: ta ei saa sugugi hüpata, nagu ta lellepoeg konn, vaid oma